KOMMISSIONENS BESLUT

av den 14 juli 1998

om garantier till Eisen- und Stahlwalzwerke Rötzel GmbH

[delgivet med nr K(1998) 2369]

(Endast den tyska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(1999/196/EKSG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, särskilt artikel 4 c i detta,

med beaktande av kommissionens beslut nr 2496/96/EKSG av den 18 december 1996 om gemenskapsregler för statligt stöd till stålindustrin [1], särskilt artikel 6 i detta,

efter det att de berörda parterna beretts tillfälle att yttra sig, och

av följande skäl:

I

Genom en skrivelse av den 12 augusti 1997 meddelade kommissionen Tyskland att den på grund av den 80-procentiga garanti som delstaten Nordrhein-Westfalen beviljat Eisen- und Stahlwalzwerke Rötzel GmbH (nedan kallat Rötzel) beslutat inleda ett förfarande enligt artikel 6.5 i beslut nr 2496/96/EKSG (nedan kallat gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin).

Den 25 april 1995 beviljade delstaten Nordrhein-Westfalen Rötzel en 80-procentig garanti för en bankkredit på 15 miljoner tyska mark. Garantin grundade sig på ett garantiprogram som delstaten beviljat (N 155/88; skrivelse SG(88) D/6814 av den 9 juni 1988). Beviljandet grundade sig endast på EG-fördraget och inte på EKSG-fördraget. Dessutom var beviljandet försett med ett förbehåll, nämligen att enskilda fall i känsliga branscher såsom stålbranschen måste anmälas enskilt. I det aktuella fallet anmäldes inte stödet.

Med krediten och garantin skulle företagets omstruktureringsplan understödjas. Rötzel tillverkar i sin anläggning i Nettetal varm- och kallvalsade stålband samt profilerade och legerade produkter. Produktionskapaciteten för varmvalsade stålband uppgår till 54 000 ton per år. Företaget producerar sammanlagt omkring 50 000 ton per år, varav 30 000 ton varmvalsade band och omkring 20 000 ton kallvalsade band. Ungefär halva produktionen av varmvalsade band förbrukas i verket. Rötzel har 170 anställda, varav 95 arbetar med kallvalsade band och 35 med varmvalsade band.

Under åren 1950 till 1993 hade Rötzel också en anläggning i Dinslaken som hade en produktionskapacitet på 264 000 ton varmvalsade produkter per år. På grund av marknadssituationen gick årsproduktionen av varmvalsade band tillbaka under perioden 1976 till 1994, vilket ledde till att Rötzel byggde ut sitt kallvalsverk i Nettetal. Investeringarna i samband med detta uppgick till ungefär 20 miljoner mark. Under 1990-talet försämrades marknadssituationen och Rötzel beslutade sig för att lägga ned anläggningen i Dinslaken. Tyskland bedömer att nedläggningskostnaderna uppgick till 10,5 miljoner mark. Produktionskapaciteten på 264 000 ton varmvalsade produkter per år avvecklades. Nedläggningen av en så pass stor del av företaget ledde till en omstrukturering som innebar att varmvalsverk IV i Nettetal åter togs i bruk.

För att finansiera omstruktureringen i samband med nedläggningen av anläggningen i Dinslaken var man tvungen att avyttra fastigheter och i slutskedet att utnyttja ovannämnda bankkredit på 15 miljoner mark. Säkerheten för lånet utgjordes av en garanti från de båda bolagsmännen på 5 miljoner mark och en 80-procentig garanti från delstaten Nordrhein-Westfalen. Enligt vad Tyskland uppger gällde investeringarna inte varmvalsanläggningen i Nettetal.

Rötzel tillverkar produkter som omfattas av tillämpningsområdena för två olika fördrag, nämligen EG-fördraget och EKSG-fördraget. Varmvalsproduktionen omfattas av EKSG-fördraget. I samband med att förfarandet inleddes konstaterade kommissionen att Rötzel i egenskap av stålföretag omfattas av artikel 80 i EKSG-fördraget och av

[1] EGT L 338, 28.12.1996, s. 42.

bestämmelserna om statligt stöd i samma fördrag, eftersom företaget bedriver produktion inom stålsektorn. Även om den ovannämnda garantin endast ställdes ut för att lämna en investeringskredit för kallvalsverket, innebar omstruktureringen av Rötzel, som var föremålet för investeringen, att varmvalsverket åter togs i bruk. Eftersom kallvalsproduktionen är så nära sammanbunden med EKSG-verksamheten — båda ingår i ett och samma företag — finns det dessutom risk för att garantin även kan påverka den stålproduktion som omfattas av EKSG-fördraget.

Eftersom delstaten Nordrhein-Westfalen tog på sig en viss risk genom att bevilja en garanti för bankkrediten, utan att i gengäld kräva någon riskpremie, menade kommissionen att delstaten inte uppträdde som en privat investerare. Således ansåg kommissionen att garantin utgjorde ett statligt stöd.

Enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget är subventioner eller statliga stödåtgärder oförenliga med den gemensamma marknaden, oavsett i vilken form det sker. Undantag från denna bestämmelse anges i de gemenskapsregler för stöd till stålindustrin som antagits på grundval av artikel 95 i EKSG-fördraget.

Kommissionen hade i samband med att förfarandet inleddes starka betänkligheter i frågan huruvida det statliga stödet var förenligt med den gemensamma marknaden, eftersom inget av undantagen i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin verkade vara tillämpligt. Följaktligen drog kommissionen slutsatsen att garantin omfattas av förbudet i artikel 4 c i EKSG-fördraget.

Av detta skäl beslutade kommissionen att inleda ett förfarande enligt artikel 6.5 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin.

II

Kommissionens beslut att inleda ett förfarande ([1]) offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. I detta beslut uppmanades de övriga medlemsstaterna och övriga berörda parter att yttra sig.

UK Steel Association förklarade i sitt yttrande av den 18 november 1997 att organisationen visserligen motsatte sig uppfattningen att samtliga statliga stöd till ett företag som är verksamt både på områden som omfattas av EKSG-fördraget och på områden som inte omfattas av EKSG-fördraget automatiskt och oavsett vad stöden skall användas till skulle omfattas av bestämmelserna i EKSG-fördraget, men att den ändå ansåg att kommissionens uppfattning i det aktuella fallet var befogad, eftersom det rörde sig om ett på ett och samma ställe helintegrerat företag. Kommissionen har genom en skrivelse av den 10 december 1997 vidarebefordrat detta yttrande till Tyskland för att bereda Tyskland tillfälle att yttra sig.

([1]) EGT C 328, 30.10.1997, s. 11.

I en skrivelse av den 24 februari 1998 reagerade Tyskland på att förfarandet hade inletts och på den ståndpunkt UK Steel Association intagit. Vid detta tillfälle bekräftade Tyskland att Rötzel den 18 maj 1995 hade beviljats en garanti som omfattade 80 % av en bankkredit på 15 miljoner mark som bestod av följande delar:

a) Ett lån på 2,5 miljoner mark för investeringsändamål.

b) Ett lån på 4,5 miljoner mark för driftsändamål.

c) En kredit på 8 miljoner mark för driftsändamål.

Eftersom Rötzel senare lämnade in en konkursansökan utnyttjades garantin. Delstaten har sedan dess delvis kunnat minska sin förlust, men den framtida utvecklingen går i den nuvarande situationen inte att förutse, eftersom konkursförfarandet kommer att avslutas tidigast i slutet av 1998.

III

Enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget är subventioner eller statliga stödåtgärder oförenliga med den gemensamma marknaden, oavsett i vilken form det sker, och måste därför upphävas och förbjudas inom gemenskapen. De enda undantagen från detta förbud anges i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin. Dessa undantag gäller

a) stöd till forskning och utveckling,

b) stöd till miljöskydd, och

c) nedläggningsstöd.

Tyskland åberopar inte något av dessa undantag.

Tyskland har inte heller bestridit det argument som anförs i beslutet om att inleda ett förfarande och som går ut på att garantin utgör ett statligt stöd eftersom landet tagit på sig en risk utan att kräva en motsvarande riskpremie. Kommissionen anser att hela det garanterade beloppet utgör statligt stöd. Nedläggningen av anläggningen i Dinslaken och Rötzels ytterligare omstruktureringsbehov i Nettetal antyder att företaget redan då garantin beviljades var i svårigheter. Lånet på 15 miljoner mark var nödvändigt för omstruktureringen av Rötzel och således livsviktigt för företaget. Med tanke på de svårigheter som företaget stod inför är det högst osannolikt att lånet skulle ha beviljats utan en statlig garanti. Det statliga stödet uppgår därför till 12 miljoner mark (80 % av 15 miljoner mark).

Med tanke på att den verksamhet som omfattas av EKSG-fördraget och den verksamhet som inte omfattas av detta fördrag är sammanflätade anser kommissionen dessutom att garantin måste bedömas enligt bestämmelserna i EKSG-fördraget och gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin. Tyskland har inte inkommit med några uppgifter som skulle göra det möjligt att dela upp kostnaderna på olika verksamhetsområden. Dessutom har kommissionen erhållit uppgifter om att omstruktureringen lett till att ett varmvalsverk åter tagits i bruk, vilket

är en verksamhet som omfattas av EKSG-fördragets tillämpningsområde. Vidare konstaterar kommissionen att 12,5 miljoner mark av bankkrediten i själva verket avser driftsändamål medan endast 2,5 miljoner mark har avseende på investeringar. Eftersom de driftskostnader som härrör från de verksamhetsområden som omfattas av de båda fördragen inte på något entydigt sätt kan skiljas åt, måste kommissionen bedöma garantin inom ramen för EKSG-fördraget. UK Steel Association är också av denna uppfattning och Tyskland har under förfarandets gång inte ifrågasatt denna ansats.

Kommissionen konstaterar därför att garantin utgör ett statligt stöd som faller inom EKSG-fördragets tillämpningsområde och som innebär en överträdelse av artikel 4 c i detta fördrag. I det aktuella fallet är dessutom inte något av de undantag som anges i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin tillämpligt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Stödet i form av en 80-procentig garanti från delstaten Nordrhein-Westfalen beträffande en bankkredit på 15 miljoner mark till förmån för Eisen- und Stahlwalzwerke Rötzel GmbH i Nettetal är olagligt, eftersom det inte har anmälts i förväg. Dessutom är stödet enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget oförenligt med den gemensamma marknaden för kol och stål.

Artikel 2

Tyskland skall i enlighet med den tyska lagstiftningen om indrivning av statliga fordringar kräva tillbaka det belopp på 12 miljoner mark som Eisen- und Stahlwalzwerke Rötzel GmbH i Nettetal erhållit en garanti för. För att upphäva stödets effekter skall ränta tas ut på detta belopp från och med den dag stödet beviljades till och med den dag det betalas tillbaka. Räntesatsen skall motsvara den referensränta som kommissionen använde under den aktuella perioden vid beräkning av nettobidragsekvivalent inom ramen för regionalstöd.

Artikel 3

Tyskland skall inom två månader från delgivningen av detta beslut underrätta kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Förbundsrepubliken Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 14 juli 1998.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen